

Arrest

nr. 94 335 van 21 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 21 oktober 2008 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 10 augustus 2011 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden

gemachtigd ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Via een op 4 april 2012 gedateerd schrijven diende verzoeker een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 16 juli 2012 de beslissing waarbij verzoekers tweede aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 24 juli 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 03.04.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

[S. A.] [...]

en echtgenote:

[G. L.] [...]

en minderjarige kinderen:

[S. E.] [...]

[G. E.] [...]

[G. E.] [...]

nationaliteit: Armenië

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 10.08.2011 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 26.11.2008. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 26.11.2008. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 10.08.2011 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker betoogt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

Hij verschaft volgende toelichting:

[...]

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken is heel summier in haar motivering van de bestreden beslissing. Er wordt slechts gesteld dat het medisch getuigschrift slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheids-toestand van de verzoeker bevestigt, dat op deze gezondheidstoestand reeds uitgebreid werd ingegaan in een eerdere beslissing en dat tevens reeds de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst werden onderzocht.

[...]

De verzoeker heeft bij zijn huidige aanvraag twee recente medische getuigschriften voorgelegd in dewelke zijn actuele gezondheidstoestand op uitgebreide wijze wordt omschreven.

De ernstige medische situatie van de verzoeker blijft aanhouden en een adequate behandeling zal nog jaren noodzakelijk zijn.

Het aanhoudende karakter en de schijnbaar verslechterde situatie van de medische aandoening van de verzoeker maken een nieuw element uit ten opzichte van de eerdere aanvraag tot machtiging tot verblijf van de verzoeker.

Ook nieuwe objectieve informatie omtrent de gezondheidszorg in Armenië werd aan de huidige aanvraag toegevoegd.

De Dienst Vreemdelingenzaken negeert echter deze nieuwe elementen. De Dienst Vreemdelingen-zaken neemt ze niet in overweging, motiveert niet waarom deze elementen de eerdere bevindingen niet zouden kunnen weerleggen.

[...]

Er kan verwezen worden naar een eerder arrest van uw Raad.

"En l'espèce, il y a lieu d'observer que la décision repose sur le constat que les éléments présentés à l'appui de la demande d'autorisation de séjour fondée sur l'article 9ter actuelle ont déjà fait l'objet d'une précédente demande pour laquelle une décision d'irrecevabilité a été prise en date du 16 janvier 2008 en application de l'article 9ter, §3 de la loi du 15 décembre 1980. Or; la demande actuelle contenait en plus de deux certificats médicaux déjà présents lors de la demande précédente; une attestation d'un psychologue faisant état de la dimension psychologique suite aux traumatismes et séquelles subis par l'enfant des requérants et du soutien nécessaire de la famille à ce dernier. Le Conseil n'aperçoit pas dans la motivation de la décision attaquée de prise en considération de cet élément essentiel de l'état de malade au sens large présenté par la partie requérante et estime se faisant que la décision est inadéquatement et insuffisamment motivée.

A défaut pour l'acte attaqué de préciser pour quelles raisons ce document et ces éléments ne sont pas jugés suffisants, la motivation de la décision litigieuse ne peut être considérée comme adéquate. Le moyen en ce qu'il est pris de la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs est fondé."

(arrest n° 34 923 gewezen op datum van 27 november 2009 door de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen)

In casu heeft de Dienst Vreemdelingenzaken tevens de formele motiveringsplicht geschonden door niet te preciseren waarom de nieuwe elementen niet in overweging worden genomen, noch beoordeeld worden.

[...]

De Dienst Vreemdelingenzaken dient een beslissing te nemen op basis van alle relevante gegevens die zich in het dossier bevinden.

Alle elementen dienen in overweging genomen te worden.

Iedere administratieve beslissing moet geschraagd zijn door draagkrachtige motieven en een zorgvuldige afweging van de beschikbare elementen in het administratief dossier.

De bestreden beslissing steunt echter niet op een correcte feitenvinding, door een aantal belangrijke elementen buiten beschouwing te laten. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft bij het nemen van de bestreden beslissing zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als de materiële motiveringsplicht geschonden.”

3.2. Verweerder repliceert dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de in voorliggende zaak bestreden beslissing is genomen wordt aangegeven en dat zowel de feitelijke als de juridische grondslagen van deze beslissing worden uiteengezet. Hij stelt dat verzoeker zich bij zijn tweede aanvraag om machtiging tot verblijf beriep op dezelfde elementen die reeds het voorwerp uitmaakten van een behandeling ingevolge een eerdere aanvraag. Hij betoogt ook dat aangezien verzoeker weliswaar nog verwees naar een algemeen verslag maar dat dit in het licht van het nauwkeurig en omstandig onderzoek dat gebeurde naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorgen in verzoekers herkomstland in het kader van de vorige aanvraag niet als een nieuw element kan worden beschouwd. Tevens benadrukt hij dat het aanhoudend karakter van de aandoening van verzoeker evenmin een nieuw element kan uitmaken, zodat niet kan worden besloten dat de door verzoeker aangevoerde bepalingen werden geschonden.

3.3.1. De Raad merkt op dat verzoeker terecht aangeeft dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, immers toegelicht dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat hij de medische problematiek die hij inriep ter onderbouwing van deze aanvraag reeds aanhaalde bij een voorgaande aanvraag die werd afgewezen, waarbij deze problematiek, alsmede de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen al uitvoerig werden onderzocht. De bewering van verzoeker dat niet wordt gemotiveerd waarom de nieuwe elementen die hij aanbracht niet in overweging werden genomen mist dan ook feitelijke grondslag. De door verzoeker geciteerde rechtspraak van de Raad doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

De motivering van de bestreden beslissing – die door verzoeker onterecht als summier wordt omschreven – is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2. In zoverre verzoeker betoogt dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden

onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker via een op 21 oktober 2008 gedateerd schrijven een eerste aanvraag indiende om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Hij gaf hierbij aan van oordeel te zijn dat een medische behandeling voor zijn gezondheidsproblemen in zijn land van herkomst niet beschikbaar of toegankelijk was. Verzoeker maakte vervolgens verschillende aanvullende medische verslagen aan verweerder over. Uit deze stukken blijkt dat verzoeker lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom met depressieve klachten en angststoornis, een slaapapneusyndroom, obesitas en diabetes type 2, dat de behandeling van sommige van deze aandoeningen levenslang dient te gebeuren en dat er complicaties kunnen optreden indien bepaalde behandelingen worden stopgezet. Op 10 augustus 2011 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat de aandoeningen die verzoeker aanhaalde geen reden vormen om hem verblijfsmachtiging toe te staan. Hierbij verwees hij naar het advies van een ambtenaar-geneesheer die oordeelde dat verzoeker kan reizen en die, met bronvermelding, uiteenzette dat de medische zorgen en de medicatie die verzoeker nodig heeft in zijn land van herkomst beschikbaar zijn. Tevens werd geduid dat een medische behandeling voor verzoeker ook toegankelijk is, aangezien verzoeker in beginsel een inkomen kan verwerven dat hem moet toelaten de medische kosten te dragen en dat indien hij toch behoeftig zou zijn, hij een beroep kon doen op steunverlening door de overheid.

Verzoeker bracht bij zijn tweede aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd een standaard medisch getuigschrift aan waarbij opnieuw wordt toegelicht dat hij lijdt aan diabetes type 2, slaapapneu, een posttraumatische stressstoornis met angst, slaapproblemen, prikkelbaarheid, depressieve klachten en aanpassingsstoornissen met depressieve kenmerken. Uit dit medisch getuigschrift blijkt ook dat verzoeker nog steeds ambulant opgevolgd wordt, dat hij medicijnen neemt, dat zijn behandeling nog jaren zal duren en dat er complicaties mogelijk zijn indien de behandeling wordt stopgezet. De stellingname van verweerder dat uit dit nieuwe standaard medisch getuigschrift kan worden afgeleid dat de gezondheidstoestand van verzoeker ongewijzigd is kan, gelet op voorgaande vaststellingen aangaande de gronden waarop zijn eerste machtigingsaanvraag was gebaseerd, derhalve niet als incorrect of kennelijk onredelijk worden beschouwd. Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn stelling dat het feit dat zijn gezondheidsproblemen aanhouden een nieuw element is en maakt niet aannemelijk dat in het standaard medisch getuigschrift dat hij bij zijn tweede machtigingsaanvraag voegde kan gelezen worden dat zijn situatie schijnbaar verslechterd is. Waar verzoeker daarnaast stelt dat hij bij zijn tweede aanvraag om machtiging tot verblijf nieuwe objectieve informatie omtrent de gezondheidszorg in zijn land van herkomst voegde kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker enkel toelichtte dat voor een medische behandeling in Armenië dient te worden betaald en dat de gezondheidszorg er lijdt onder informele betalingen en corruptie. Het gegeven dat aan bepaalde vormen van medische dienstverlening in Armenië kosten verbonden zijn werd evenwel reeds in aanmerking genomen bij de behandeling van verzoekers eerste aanvraag om machtiging tot verblijf. Verweerder heeft in de beslissing die werd genomen naar aanleiding van deze aanvraag in dit verband gesteld dat er geen financiële belemmeringen bestaan voor verzoeker om de nodige medische zorgen te genieten, nu hij een inkomen kan verwerven uit arbeid en dat er hoe dan ook wordt voorzien in een systeem waarbij personen die behoeftig zijn ten laste kunnen worden genomen door het ministerie van volksgezondheid. De bewering van verzoeker dat Armenië lijdt onder informele betalingen en corruptie vindt voorts geen steun in enig aan de Raad voorgelegd stuk. Verzoeker verwees in zijn tweede aanvraag om machtiging tot verblijf

weliswaar naar de bijlagen die hij bij zijn aanvraag voegde, maar hij liet na enig document waarin zijn standpunt steun zou kunnen vinden aan te brengen en maakte slechts melding van een niet bestaande webpagina. Nieuwe objectieve informatie omtrent de gezondheidszorg in Armenië kan dan ook niet worden teruggevonden in verzoekers tweede aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoekers bewering doet daarenboven geen afbreuk aan de vaststelling dat reeds werd vastgesteld dat verzoeker hoe dan ook in staat is de vereiste kosten te dragen middels een inkomen uit tewerkstelling.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.3.4. In de mate dat verzoeker nog verwijst naar de schending van andere beginselen van behoorlijk bestuur dan het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en naar niet nader toegeleichte algemene rechtsbeginselen kan het volstaan op te merken dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is omdat verzoeker nalaat te specificeren welke algemene rechtsbeginselen of beginselen van behoorlijk bestuur hij nog geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

3.3.5. Nu verzoeker bij zijn tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op medische gronden geen nieuwe dienstige inlichtingen aanbracht en aangezien een ambtenaar-geneesheer, naar aanleiding van verzoekers eerste aanvraag, vaststelde dat de gezondheidsproblemen waaraan verzoeker lijdt hem niet verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst alwaar de nodige medische infrastructuur aanwezig is en de vereiste medicatie kan verkregen worden en daar tevens werd vastgesteld dat de vereiste zorgen er toegankelijk zijn, kan niet worden besloten dat de in casu bestreden beslissing werd genomen met miskennis van de bepalingen van artikel 3 van het EVRM.

Het enig middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK